

บทความวิจัย (ก.ค. - ธ.ค. 2562)

การใช้วิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กฤติมา จรรยาเทศ, นิสิตปริญญาเอก สาขาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผศ.ดร.วีรกาญจน์ กนกกมลเทศ, ภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการออกเสียง และความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ 2) เพื่อเสริมสร้างการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธาตุพนม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ จำนวน 6 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ขั้นตอนการวิจัยประกอบด้วย การวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนาเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ดีขึ้นโดยผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(E1) มีค่าเท่ากับ 74.44 ผลการวัดความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนโดยวิธีสอนโฟนิกส์ดีขึ้นผลจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(E2)เท่ากับ 80.40

นักเรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.25 และได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.95 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น ภาพรวมของความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนโดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.77$, S.D. = 0.41)

คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ การออกเสียง ความรู้คำศัพท์

Received: April 2, 2019, Revised April 10, 2019, Accepted April 30, 2019

USING PHONICS METHOD TO REINFORCE ENGLISH VOCABULARY PRONUNCIATION OF MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS

Krittima Janyaphet, Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst.Prof.Dr. Weerakarn Kanokkamares, Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Abstract

The purpose of this study were 1) to compare students' English pronunciation and vocabulary knowledge before and after learning through the Phonics method, 2) to reinforce English vocabulary pronunciation of Mathayomsuksa 2 students and 3) to satisfaction study

with learning through the Phonics method of Mathayomsuksa 2 students. The target group was the 20 Mathayomsuksa 2 students at Thatphanom School in the second semester of the academic year 2016. The experimental instrument was 6 lesson plans using the Phonics method, each plan per hour. The data collecting instruments were the English pronunciation and English vocabulary knowledge tests. The research conducting process comprised the assessment of the students' English pronunciation and the students' English vocabulary knowledge before and after learning through Phonics method. The data were analyzed by mean, standard deviation and percentage.

The finding of this research were revealed as follows:

Average score of students to pronounce English through Phonics method was better by E1 test was 74.44. The result of vocabulary knowledge by Phonics method was better by E2 test was 80.40.

Pre-test score was 8.25. Post-test score was 17.95, which are better. The satisfaction of students through teaching Phonics method to pronounce English of Mathayomsuksa 2 students was ($\bar{x}$ = 4.77, S.D. = 0.41)

Keywords: Phonics teaching method, Pronunciation, Vocabulary Knowledge

คำขอขอบคุณ: งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาปริญญาเอก สาขาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทนำ

แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน และยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น คือ การใช้วิธีสอนโฟนิกส์ นักการศึกษาได้ให้คำจำกัดความของวิธีโฟนิกส์ ดังนี้โฟนิกส์เป็นระบบเสียงในภาษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวพยัญชนะ เสียงสระ เป็นระบบที่นำมาใช้ในการสอนอ่านออกเสียง ผู้เรียนจะสามารถออกเสียงได้โดยสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงตัวอักษร โฟนิกส์เป็นหลักการทางภาษาอังกฤษอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความสัมพันธ์ ระหว่างตัวอักษรและเสียงตัวอักษรนั้นๆ ผู้เรียนจะเรียนรู้ที่จะอ่านคำโดยการจำเสียง และรูปร่างของตัวอักษรนั้นๆ แล้วเสียงและรูปร่างของพยัญชนะ ประกอบกันขึ้นเป็นคำจึงสำคัญ

สำหรับเด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้น นอกจากผู้เรียนจะไม่สามารถออกเสียงได้แล้วยังไม่รู้ความหมายของคำๆนั้นอีกด้วย เด็กบางคนไม่สามารถเรียนรู้การอ่านออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเสียงที่ไม่คุ้นหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นด้วยเช่นกัน เนื่องจากคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา เพราะภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้สื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการ การมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคลหนึ่งๆ ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลผู้นั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้เพิ่มพูนอยู่เสมอ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการ

เรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจนและยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น คือ การใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน (Rayner and Others, 2002 ค้นเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2560 จาก https://www.researchgate.net/publication/11503766_How_Should_Reading_be-Taught) เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียนและยังส่งเสริมให้เกิดการตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆของคำ ซึ่งคำหรือกลุ่มคำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียงเพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆได้ด้วย นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเสริมสร้างการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์

การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

1) กลุ่มตัวอย่าง

จับสลากคัดเลือกนักเรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 ห้อง จากจำนวนทั้งหมด 9 ห้อง ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้อง จำนวน 20 คน (การสุ่มกลุ่มอย่างแบบง่าย)

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 6 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง โดยในขั้นตอนการสร้างแผนการสอนนั้น ผู้วิจัยได้เริ่มจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบโฟนิกส์ แผนการสอนทั้ง 6 แผนมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน รวมทั้งความสามารถระบุสระ และพยัญชนะที่ประกอบเป็นคำศัพท์นั้นได้ และสามารถนำคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้ในรูปของประโยคได้ ในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การฝึกออกเสียง การฝึกสะกดคำ และกิจกรรมที่ให้เพื่อนช่วยเพื่อนโดยให้ผู้เรียนที่สามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ช่วยเพื่อนที่ไม่สามารถออกเสียงหรือมีปัญหาในการออกเสียง

(2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของแต่ละแผน และแบบวัดความคงทนในการรู้คำศัพท์โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการสร้าง คือ แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยกำหนดให้นักเรียนอ่านออกเสียง คำสั้นๆ พยางค์เดียว ที่ผู้เรียนได้เรียนจากคำศัพท์ในแต่ละแผนการสอน โดยทำการทดสอบนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และคาบสุดท้ายของการทดลองหลังการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสิน จากเกณฑ์การประเมินสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ คือ ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ถือว่าผ่านเกณฑ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ระดับการวัด	ความหมาย	ช่วงคะแนนร้อยละ
4	ผ่านระดับดีมาก	80-100
3	ผ่านระดับดี	70-79
2	ผ่านระดับปานกลาง	60-69
1	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50-59

แบบวัดความสามารถในการรู้คำศัพท์ เป็นแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น โดยกำหนดให้
นักเรียนจับคู่รูปภาพให้ได้ความหมายตรงกับคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้เรียนในแต่ละแผนการสอน

โดยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง
ของเนื้อหา จำนวน 3 ท่านและนำมาเครื่องมือมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการเก็บรวบรวมวิจัย ดังนี้

1. สอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 25 ข้อ

2. ดำเนินการสอนตามที่ใช้ในการสอนที่ได้จัดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 แผนใช้เวลาแผนละ 1 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มตัวอย่างหลังจากที่ได้ผ่านการเรียนมาแล้ว

4) การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยได้ดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 70/70 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E1/E2)

70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทดสอบการอ่านออก
เสียงภาษาอังกฤษหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัด
ความรู้คำศัพท์หลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างการออกเสียงคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมาย
โดยกำหนดเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนโฟ
นิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 70/70 ผลวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการวัด
ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้ง 6 ชั่วโมงมีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 93.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.91 และร้อยละรวมทั้ง 6 ชั่วโมง เท่ากับ 74.44ผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน(E1) มีค่าเท่ากับ 74.44 และนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบวัดความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนโดยวิธีสอนโฟนิกส์ เท่ากับ 20.1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.37 คิดเป็นร้อยละ 80.40 ผลจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(E2) เท่ากับ 80.40

ส่วนการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง ทั้ง 6 ชั่วโมง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 93.80 คิดเป็นร้อยละ 74.44 ของคะแนนเต็ม และแบบวัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.10 คิดเป็นร้อยละ 80.40 ของคะแนนเต็ม ดังนั้นแบบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 74.44/80.40 สูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ ดังตารางที่ 2

โพ นิกล์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 70/70

คะแนน	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ
คะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษรวม 6 ชั่วโมง	126	93.80	0.91	74.44
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน	25	20.10	0.37	80.40

ส่วนวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2พบว่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.25 คิดเป็นร้อยละ 33.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ1.11 คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.95 คิดเป็นร้อยละ 71.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ1.79 โดยผู้วิจัยนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังเรียนโดยวิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนโฟนิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	S.D.	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	20	8.25	0.11	194	1,934	37,636	26.17
หลังเรียน	20	17.95	0.79				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, df = 19, t = 2.860

ประเด็นในเรื่องความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนโดยการใช้วิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อเสริมสร้างการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.77, S.D. = 0.41) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุด คือแผนการจัดการเรียนรู้มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($\bar{x}$ = 4.95, S.D. = 0.22) หมายความว่า มีความพึงพอใจมากที่สุด รองลงมาคือ แผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน ($\bar{x}$ = 4.85, S.D. = 0.36) และต่ำสุดคือ มีความชัดเจน น่าสนใจ ($\bar{x}$ = 4.55, S.D. = 0.60)

อภิปรายผล

จากการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. การออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนถูกต้องมากขึ้น หลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอน

โฟนิกส์ ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุที่สำคัญที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

ประการแรก การสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้วิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง สามารถทำให้ผู้เรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจนขึ้น แยกแยะหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษเป็นมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้รับการฝึกฝนที่เน้นการออกเสียง ให้เกิดความคล่องแคล่วในรูปของคำ จึงสามารถลดปัญหาของการออกเสียงของตัวเองที่ผ่านมาได้ นอกจากนี้ผู้เรียนได้รับวิธีสอนที่เหมาะสมโดยวิธีสอนโฟนิกส์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความตระหนักในการได้ยิน รับรู้ และแยกแยะหน่วยเสียง (Phonemic Awareness) สามารถเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรหน่วยเสียง (Letters-sound Correspondence) ซึ่งเป็นความรู้ที่เป็นพื้นฐานนำไปสู่การถอดรหัสของสัญลักษณ์ ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ เนื่องจากวิธีสอนโฟนิกส์มีหลักที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของเสียง และตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียง ซึ่งมีหน่วยเสียงย่อยต่าง ๆ กัน เมื่อผู้เรียนได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ ทำให้ได้รับการเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะ สระและการลงเน้นเสียงของคำที่ถูกต้อง จึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้เมื่อผู้เรียนสามารถแยกแยะหน่วยเสียง และเชื่อมโยงหน่วยเสียงได้ในขั้นนำเสนอแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้สอนได้ใช้วิธีสอนการออกเสียงให้คล่องแคล่ว (Fluency Instruction) ของวิธีสอนโฟนิกส์ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนนำเอาวิธีการฝึกฝนการออกเสียงมาใช้ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การฝึกพูดซ้ำๆจนคล่อง (Repetition Drilling) และการฝึกแทนคำ (Substitution Drilling) ซึ่งผู้สอนได้พิจารณาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับผู้เรียน และได้นำมาให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงโดยเริ่มจากการฝึกในระดับคำ ซึ่งผู้สอนได้สังเกตเห็นว่ากิจกรรมการฝึกเหล่านี้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนสนุกสนาน มั่นใจในการออกเสียง ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน และคล่องแคล่วมากขึ้น ผู้เรียนอาจใช้บริบท ตำแหน่งและตัวช่วยอื่นๆ ในการฝึกออกเสียง การฝึกฟังเป็นขั้นการรับสาร (Receptive Skills) ควรได้รับการสอนและฝึกฝนในระยะแรก เพื่อช่วยการจำ และการแยกความแตกต่างของเสียง ซึ่งการฝึกทักษะนี้ผู้สอนได้จัดทำในขั้นนำเสนอตนเอง ก่อนจะเข้าสู่การฝึกเปล่งเสียงออกมาในขั้นที่เรียกว่าการผลิตเสียง (Productive Skills) ของผู้เรียนที่จะให้เกิดความคล่องแคล่ว ก่อนเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้ายของวิธีสอนโฟนิกส์คือ การใช้กลยุทธ์การสอนคำศัพท์เป็นลำดับต่อมา

ประการที่สอง การสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของตัวเองว่าสามารถออกเสียงได้ดี ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงหรือไม่ เพราะปกติผู้เรียนส่วนใหญ่จะไม่ค่อยคำนึงถึงว่าเสียงที่พูดออกมาของตัวเองจะเป็นอย่างไร มักจะเลียนเสียงผู้ที่อยู่รอบข้างได้โดยไม่วิเคราะห์ว่าคนเหล่านั้นออกเสียงคำพูดต่างๆ จะเป็นอย่างไร แต่เมื่อผู้เรียนได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ โดยเฉพาะเรียนกับครูหรือเจ้าของภาษาที่ออกเสียงได้ดี ผู้เรียนก็จะออกเสียงได้ดี สามารถออกเสียงได้ถูกต้องโดยไม่ต้องกังวลใจ และมีความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น จึงสามารถกำจัดปัญหาในการออกเสียงผิดของตัวเองได้ จากงานวิจัยผู้สอนได้สังเกตเห็นว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ ผู้เรียนจะได้รับการสอนออกเสียงที่เป็นขั้นตอนที่ถูกต้อง เริ่มจากกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง เป็นการฝึกการฟัง และการแยกแยะความแตกต่างของเสียงต่างๆ โดยอาศัยบริบทที่สัมพันธ์กัน การฝึกในลักษณะเช่นนี้นอกจากจะเป็นการส่งเสริมความสามารถที่ทำให้ผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงและเชื่อมโยงหน่วยเสียงได้ตามหลักของโฟนิกส์แล้วยังทำให้ผู้เรียน นำความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับการกำเนิดเสียงสามารถนำไปวิเคราะห์เมื่ออ่านคำศัพท์ใหม่ๆ ได้ถูกต้องตามหลักของโฟนิกส์ ไม่เพียงแต่คำศัพท์ที่อยู่ในบทเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงส่งผลให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์วิธีการออกเสียงที่ถูกต้องได้ก่อนจะเปล่งเสียง ทำให้การเรียนรู้การออกเสียงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันสาเหตุเนื่องมาจาก ผู้สอนได้มีการจัดกิจกรรมการฝึกที่อาศัยบริบทที่มีความสัมพันธ์กันกับการฝึกการออกเสียงนั่นเอง

ประการที่สาม กิจกรรมการเรียนการสอนผู้สอนได้จัดกิจกรรมที่น่าสนใจ เพื่อเป็นการส่งเสริมการฝึกให้น่าสนใจขึ้น สนุกสนานมากขึ้นเพื่อผู้เรียนจะได้ไม่เกิดการเบื่อหน่าย นั่นคือ นอกจากผู้เรียนจะทำการฝึกออกเสียงในรูปแบบที่ฟังแล้วผลิตเสียงออกมาเพียงอย่างเดียว ผู้สอนได้ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน โดย

การให้ผู้เรียนเล่นเกม ร้องเพลง จับคู่ภาพกับคำศัพท์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายในการที่จะฝึกออกเสียงตามเพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ทั้งการออกเสียง และเรียนรู้คำศัพท์ไปในขณะเดียวกันในระหว่างการทำกิจกรรม ซึ่งครูผู้สอนก็คอยดูแลช่วยเหลือให้กำลังใจอย่างใกล้ชิด การที่จะส่งเสริมการสอนโฟนิกส์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั้น นอกจากการฝึกที่มีความสำคัญแล้วควรส่งเสริมการฝึกให้ได้ผลดีโดยการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนในหลายรูปแบบ น่าสนใจ และเป็นการส่งเสริมให้การฝึกฝนนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอน ด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ เนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้

ประการแรก การสอนโฟนิกส์ ผู้สอนได้ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงทั้งกับครูผู้สอนและกับเพื่อนๆ ไม่ว่าจะเป็นฝึกแบบคู่หรือแบบกลุ่มในรูปของคำ ซึ่งการฝึกออกเสียงคำศัพท์ต่างๆในลักษณะซ้ำๆเป็นคำๆนั้น เป็นการฝึกออกเสียงที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการคุ้นเคยกับเสียงของคำ จึงทำให้จดจำได้ยาวนานและคงทนมากยิ่งขึ้น การฝึกพูดซ้ำๆตามครู หรือการฝึกใช้คำในกลุ่มระหว่างผู้เรียนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และจดจำความหมายของคำศัพท์ได้นาน

ประการที่สอง การสอนโฟนิกส์เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งการออกเสียงคำศัพท์ และรู้ความหมายของคำศัพท์ควบคู่กันไปในขณะที่เดียวกัน ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายตามแนวคิดทฤษฎีของวิธีสอนโฟนิกส์แบบ Bottom-up ที่เรียกว่า กลยุทธ์การสอนคำศัพท์ (Vocabulary) ดังนั้นผู้สอนจึงได้ใช้สื่อที่มาช่วยถ่ายทอด (Transfer) ความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนออกเสียงตาม วิธีสอนโฟนิกส์ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกออกเสียงให้คล่องแคล่วยิ่งขึ้นและในขณะที่เดียวกันก็เรียนรู้ความหมายไปด้วยตามแนวคิดของ National Institute for literacy (USA) (National Institute of Literacy.1999) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่สองนั้นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ วิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง พร้อมไปกับการรู้ความหมายของคำนั้นไป ด้วย นั่นคือ เมื่อวิธีสอนโฟนิกส์เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถมีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงเรื่องหน่วยเสียงต่างๆ และสามารถทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับหน่วยเสียงจนสามารถออกเสียงได้แล้วนั้น การจัดหาวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมก็เป็นตัวเสริมอันสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยผลักดันให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนออกเสียงอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น พร้อมไปกับการเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ให้มากขึ้นได้ในขณะเดียวกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก

ประการที่สาม สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีคะแนนความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโฟนิกส์ เนื่องจากผู้เรียนมีการวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษในตอนสุดท้ายของแต่ละแผนการสอน กิจกรรมการทำแบบฝึกหัดช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำความหมายได้มากยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนได้รับการทบทวนความหมายคำศัพท์พร้อมๆไปกับการออกเสียง ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้ เน้นย้ำ ทำให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านการออกเสียงคำศัพท์และรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ควบคู่กันไปด้วยตนเอง ผู้สอนได้จัดบรรยากาศของการเรียนการสอน เพื่อเอื้อต่อการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการเรียนรู้คำศัพท์ ไม่ว่าจะเป็นติดบัตรคำ ติดรูปภาพในห้อง ทำให้ผู้เรียนเห็นติดตาจำคำศัพท์ และรู้ความหมายได้ง่ายขึ้น และในส่วนตัวผู้สอนเองก็มีส่วนในการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้น่าเรียน โดยมีความเป็นกันเอง ใจดี พร้อมคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา ซักถามอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ในการจดจำทั้งการออกเสียง จดจำคำศัพท์และความหมายได้ดี เพราะผู้เรียนไม่เครียด ไม่วิตกกังวลในการเรียน ส่งผลให้มีการพัฒนาการออกเสียงให้ถูกต้องขึ้น มีความรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นหลังการทดลอง

ดังนั้น โดยสรุปแล้ว ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีสอนโฟนิกส์สามารถทำให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาอังกฤษถูกต้องมากขึ้น และมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองการใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อเสริมสร้างการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

1. ในขั้นเตรียมความพร้อม ผู้สอนควรใช้เวลาในการทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับโฟนิกส์ของผู้เรียนก่อนการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการปรับตัวและพร้อมที่จะเรียนเพื่อที่จะได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ให้ได้ประโยชน์สูงสุด เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อหาที่กำลังจะเรียนได้ราบรื่นมากขึ้น ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้

2. ในขั้นตอนการฝึกปฏิบัติในงานวิจัยครั้งนี้ มีการฝึกออกเสียงเริ่มตั้งแต่ในระดับคำ ซึ่งผู้สอนสังเกตเห็นว่า ผู้สอนอาจจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติการออกเสียงในระดับคำให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อผู้เรียนจะได้มีความคล่องแคล่วและชำนาญในการออกเสียง ก่อนไปสู่ระดับ วลีและประโยค และจะได้มีความมั่นใจ ในการทำกิจกรรมการฝึกได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ไม่ติดขัดหรือออกเสียงตะกุกตะกัก ซึ่งผู้สอนสังเกตเห็นว่าผู้เรียน มีความสนใจและกระตือรือร้นในช่วงของการฝึกออกเสียง ซึ่งผู้เรียนรู้สึกกล้าออกเสียงแบบไม่เกรงเกรียง โดยผู้สอนได้ใช้เทคนิคให้ฝึกออกเสียงจากคำง่าย ๆ ไปหายากโดยให้ผู้เรียนออกเสียงเข้าไปเข้ามา โดยบางครั้งใช้เกมเข้าไปแทรกในการฝึก เพื่อให้การฝึกมีความสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจขึ้น แต่ก็เป็นคำศัพท์ที่ไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนจะได้ไม่เบื่อหน่ายในการฝึกเพียงแต่เน้นกิจกรรมการฝึกให้เข้มข้นขึ้น เพื่อจะได้ให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการออกเสียงในระดับคำได้อย่างแท้จริง เมื่อไปถึงการฝึกในระดับวลีและประโยค การฝึกนั้นจะได้ต่อเนื่องอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

3. การใช้สื่อในการเรียนการสอน ผู้สอนควรใช้สื่ออุปกรณ์ที่ทันสมัย นอกจากการใช้สื่ออุปกรณ์ที่นำมาประกอบการสอน เช่น เทปบันทึกเสียงที่ใช้เปิดให้ผู้เรียนฝึกฟัง และฝึกออกเสียง โดยเจ้าของภาษาหรือโดยผู้สอนเองแล้ว ควรใช้อุปกรณ์สื่อที่ทันสมัยตามโลกเทคโนโลยีของปัจจุบัน นั่นคือ คอมพิวเตอร์ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับการสอนการฝึกออกเสียงในคอมพิวเตอร์ เพราะปัจจุบันมีเว็บไซต์มากมายที่น่าสนใจ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้สอนได้ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามตัวอย่างหรือตามภาพนั้นได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน เพราะจะเป็นการสอนออกเสียงที่มีที่มาของเสียง รูปภาพประกอบถึงวิธีการออกเสียง ซึ่งน่าจะทำให้ผู้เรียนสนุก และสนใจต่อภาพและเสียงที่ปรากฏจริงบนจอคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ผู้สอนอาจแนะนำเว็บไซต์อื่นๆ ให้ผู้เรียนไปเปิดศึกษาฝึกออกเสียงเองที่บ้าน เพื่อเป็นการพัฒนาต่อเนื่องไปนอกเหนือในชั้นเรียน ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการออกเสียงได้อย่างจริงจังต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนโฟนิกส์ ที่เกี่ยวกับหน่วยเสียงพิเศษเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากหน่วยเสียงเกี่ยวกับพยัญชนะและสระเพียงอย่างเดียว เพื่อช่วยให้เกิดการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น เพราะการศึกษาวิจัยนี้น่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทุกระดับหรือทุกประเภทที่ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความสามารถในการออกเสียงให้ถูกต้องมากขึ้นกว่าเดิม

2. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นสะท้อนกลับของผู้เรียนต่อการเรียนรู้การออกเสียง เพื่อที่จะได้ทราบผลแล้วนำมาเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาตัวแปรที่มีผลกระทบต่อผู้เรียนในกระบวนการเรียนรู้การออกเสียง

รายการอ้างอิง

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

National Institute of Literacy.1999.Put Reading First.USA: the Center for the Improvement of Early Reading Achievement (CIERA)

Rayner and Others, 2002. How should reading be taught? Scientific American Retrieved September 5, 2017 from https://www.researchgate.net/publication/11503766_How_Should_Reading_be-Taught